

Postanowienie z dnia 18 października 2011 r.

III UZ 23/11

Sprawą o najbardziej zbliżonym rodzaju do sprawy o wysokość kapitału początkowego (§ 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) jest sprawa o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego (§ 11 ust. 2 tego rozporządzenia).

Przewodniczący SSN Jerzy Kwaśniewski, Sędziowie SN: Halina Kuryło, Maciej Pacuda (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 października 2011 r. sprawy z odwołania Teresy L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w S. o wysokość kapitału początkowego, na skutek zażalenia organu rentowego na pkt II wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 czerwca 2011 r. [...]

1. z m i e n i ł zaskarżone postanowienie zawarte w pkt II wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 czerwca 2011 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w S. na rzecz ubezpieczonej Teresy L. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym,

2. z a s ą d z i ł od ubezpieczonej na rzecz pozwanego kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 15 czerwca 2011 r. oddalił apelację wniesioną przez pozwanego Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w S. od wy-

roku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach z dnia 30 marca 2011 r. ustalającego dla ubezpieczonej Teresy L. wysokość kapitału początkowego w kwocie 180.243,69 zł oraz zasądził od pozwanego na rzecz ubezpieczonej kwotę 2.400 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego. Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny wskazał art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

W zażaleniu wniesionym od postanowienia o kosztach procesu zawartego w opisanym wyżej wyroku pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych-Oddział w S. zaskarżył to postanowienie i zarzucił mu: 1) naruszenie prawa materialnego, tj. § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, przez jego niezastosowanie w sprawie objętej hipotezą tej normy, czyli w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych i przyjęcie, że sprawa o naliczenie kapitału początkowego nie jest sprawą o świadczenie pieniężne z ubezpieczenia społecznego, o której mowa w tym przepisie, a w konsekwencji błędne obliczenie kosztów postępowania apelacyjnego; 2) naruszenie prawa materialnego, tj. § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do sprawy o naliczenie kapitału początkowego i błędne przyjęcie, że nie jest to sprawa o świadczenie pieniężne z ubezpieczenia społecznego, o której mowa w § 11 ust. 2 powołanego rozporządzenia, a w konsekwencji błędne obliczenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów, skarżący sformułował ponadto zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, poprzez jego niewłaściwe zasto-

sowanie w sytuacji, gdy wartość przedmiotu sprawy nie przekracza 1.500 zł, zgodnie z § 6 pkt 2 tego rozporządzenia.

Wskazując na przedstawione zarzuty, pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia zawartego w punkcie II wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 15 czerwca 2011 r. w całości i przekazanie sprawy w tym zakresie wymienionemu Sądowi, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz ubezpieczonej kwoty 60 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Ponadto wniósł o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów postępowania zażaleniuowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie sformułowanych w zażaleniu zarzutów pozwany podniósł, iż jego zdaniem ustalenie kapitału początkowego mieści się w pojęciu świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego, o którym mowa w § 11 ust. 2 powołanego rozporządzenia. Kapitał początkowy nie ma bowiem samoistnego bytu i jest wielkością wyłącznie ewidencyjną, której ustalenie jest niezbędne do wyliczenia wysokości emerytury. Jest więc swego rodzaju hipotetyczną emeryturą za okresy składkowe i nieskładkowe osób ubezpieczonych do dnia 31 grudnia 1998 r., gdyby od dnia 1 stycznia 1999 r. nabyły do niej uprawnienia. Dlatego nie sposób traktować sprawy o ustalenie kapitału początkowego jako dotyczącej świadczeń na ubezpieczenie społeczne. Skarżący dodał także, iż interpretacji § 11 ust. 2 rozporządzenia nie można dokonywać w oderwaniu od treści § 5 tego rozporządzenia. Bezsporne jest przy tym, że sprawa o ustalenie kapitału początkowego jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych w rozumieniu art. 476 § 2 k.p.c. Z tej przyczyny, gdyby uznać, iż sprawa taka nie mieści się wprost w hipotezie § 11 ust. 2, to jedynymi rodzajowo podobnymi objętymi tym samym rodzajem postępowania odrębnego są sprawy, o których mowa w § 11 ust. 2, a to oznacza, że zastosowanie do nich miałaby stawka minimalna przewidziana w tym przepisie, w związku z § 5 rozporządzenia. Na koniec pozwany stwierdził, iż gdyby nawet nie uwzględnić wcześniej wskazanych zarzutów, to i tak za przedmiot roszczenia w rozpoznawanej sprawie należałoby uznać różnicę pomiędzy hipotetyczną wysokością emerytury obliczoną przy wzięciu pod uwagę podwyższonej przez Sąd Okręgowy wartości kapitału początkowego a hipotetyczną wysokością emerytury obliczonej z uwzględnieniem kapitału początkowego ustalonego przez organ rentowy. Różnica ta w stosunku rocz-

nym wynosiłaby zaś 1.416 zł. Wobec czego koszty zastępstwa procesowego ustalone na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia wynosiłyby 180 zł.

Ubezpieczona Teresa L. reprezentowana przez swego pełnomocnika w odpowiedzi na zażalenie organu rentowego wniosła o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego. Podkreśliła równocześnie, że w jej ocenie Sąd Apelacyjny dokonał prawidłowej kwalifikacji niniejszej sprawy w kontekście regulacji zawartych w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Sprawa ta nie jest bowiem sprawą o świadczenie z ubezpieczenia społecznego, a także sprawą o najbardziej zbliżonym rodzaju do takiej sprawy. Kapitał początkowy można określić jako umowną kwotę stanowiącą równowartość opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne przed 1999 r., a więc stanowi on rodzaj rozliczenia z systemem ubezpieczeń obowiązującym przed 1999 r. Ponadto zarówno § 6, jak i § 11 zostały umieszczone w tym samym rozdziale 3 powołanego rozporządzenia. Gdyby zatem przepisy rozporządzenia nie przewidywały możliwości stosowania § 6 do spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych, to w § 11 ust. 2 musiałoby znaleźć się stosowne zastrzeżenie, którego jednak nie ma. Za całkowicie chybione uznała z kolei ubezpieczona wywody skarżącego dotyczące sposobu ustalenia wartości przedmiotu sporu w sprawach o ustalenie wysokości kapitału początkowego. W tym zakresie ubezpieczona odwołała się do poglądu Sądu Najwyższego sformułowanego w postanowieniu z dnia 27 lutego 2007 r., I UZ 67/06, zgodnie z którym sprawa o wysokość kapitału początkowego jest sprawą o prawa majątkowe, w której wartość przedmiotu sporu (czy też wartość przedmiotu zaskarżenia) stanowić będzie różnica pomiędzy wysokością kapitału początkowego ustaloną w decyzji organu rentowego a wysokością kapitału początkowego ustaloną przy uwzględnieniu okresów, których włączenia do podstawy wyliczenia tego kapitału domagała się ubezpieczona. Ta zaś w niniejszej sprawie wynosiła 12.076,02 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego organu rentowego zasługuje na uwzględnienie, aczkolwiek nie sposób zgodzić się ze wszystkimi podniesionymi w nim argumentami. Wskazanie przez Sąd Apelacyjny w pisemnych motywach wyroku z dnia 15 czerwca

2011 r. - zawierającego w punkcie II zaskarżone postanowienie - jako podstawy prawnej orzeczenia o kosztach zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) przemawia za uznaniem, iż Sąd ten przyjął, że rozpoznawana sprawa nie jest sprawą o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego, ani też sprawą o najbardziej zbliżonym rodzaju do tej sprawy, lecz sprawą, w której stawkę wynagrodzenia radcy prawnego ustala się od wartości przedmiotu sprawy (§ 6 rozporządzenia). Stanowisko to należy jednakże ocenić jako błędne.

Odnosząc się do tego stanowiska, Sąd Najwyższy uznaje za konieczne stwierdzić przede wszystkim, iż rozpoznawana sprawa, ze względu na występujący w niej przedmiot sporu, z całą pewnością jest sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych, o której mowa w art. 476 § 2 k.p.c., albowiem została zainicjowana odwołaniem wniesionym przez ubezpieczoną od decyzji organu rentowego dotyczącej jednej z kwestii wymienionych w punktach 1 - 5 tego przepisu. Bez wątpienia jedynym przepisem rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, odnoszącym się wprost do tego rodzaju spraw, jest z kolei § 11 ust. 2 omawianego rozporządzenia, który określa stawki minimalne opłat za czynności radcy prawnego, ale tylko w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego. Należy zatem w pierwszej kolejności zastanowić się, czy sprawa o wysokość kapitału początkowego jest taką sprawą. Zdaniem Sądu Najwyższego odpowiedź na to pytanie musi być przecząca, jeśli zważyć, że kapitał początkowy nie jest żadnym ze świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, a także z zaopatrzenia emerytalnego, lecz zgodnie z art. 173 ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych pewną wartością pieniężną zaewidencjonowaną na koncie ubezpieczonego, dla którego został obliczony. Wypada dodać, że przedmiot ten nie jest wprost określony również w pozostałych przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z

urzędu. W tej sytuacji określenie stawki minimalnej wynagrodzenia należnego radcy prawnemu w sprawie o wysokość kapitału początkowego musi być dokonywane z uwzględnieniem treści § 5 rozporządzenia, zgodnie z którym wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w tym rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju. Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że wykładnia tego przepisu nie może nie uwzględniać faktu, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych występuje duże zróżnicowanie, tak pod względem podmiotowym jak i przedmiotowym. Są to bowiem zarówno sprawy, w których stroną odwołującą się od decyzji organu rentowego jest osoba fizyczna dochodząca prawa do świadczeń stanowiących dla niej jedyne, bądź podstawowe źródło utrzymania, jak i sprawy, w których stroną odwołującą się jest płatnik składek, w których przedmiotem sporu jest na przykład sposób ustalania podstawy wymiaru składek od przychodów osiąganych przez osoby wykonujące pracę na rzecz płatnika, a w konsekwencji wysokość tych składek. Nie może być natomiast wątpliwości co do tego, że w odniesieniu do pierwszej z wymienionych kategorii spraw stawka minimalna opłat za czynności radcy prawnego (w myśl § 11 ust. 2 rozporządzenia wynosząca 60 złotych), przy uwzględnieniu na ogół bardzo trudniej sytuacji materialnej osoby odwołującej się od decyzji organu rentowego, musi być stosunkowo niska, choćby po to, aby zapewnić osobie ubogiej skorzystanie z pomocy prawnej profesjonalnego pełnomocnika. Koszty procesu, w tym wysokość opłat za czynności profesjonalnych pełnomocników stanowią bowiem istotny czynnik decydujący o dostępności jednostki do sądu oraz decydują o zapewnieniu jej realizacji prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej). Taką funkcję spełnia właśnie regulacja zawarta w § 11 ust. 2 omawianego rozporządzenia, która wprost odnosi się co prawda do spraw o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego, a więc zasadniczo do spraw o prawo do tych świadczeń, ale poprzez odpowiednie jej stosowanie na podstawie § 5 może być stosowana także na przykład do spraw o zwrot świadczeń nienależnie pobranych przez ubezpieczonych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 r., II UZ 11/10, LEX nr 611823). Wskazane argumenty, przemawiające za odpowiednim stosowaniem § 11 ust. 2 rozporządzenia do wymienionych wyżej spraw, nie zachodzą z kolei w przypadku spraw o składki, już choćby z tej przyczyny, że najczęściej stroną odwołującą się jest w nich płatnik składek, w stosunku do którego nie zachodzi konieczność zapewnienia prawa do sądu poprzez zmniejszenie obciąż-

żeń w zakresie kosztów procesu. Dlatego też za uprawniony należy uznać pogląd, iż sprawami o najbardziej zbliżonym rodzaju do takich spraw, w rozumieniu § 5 rozporządzenia, są sprawy, o których mowa w § 6, tj. takie, w których o wysokości stawek minimalnych decyduje wartość ich przedmiotu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 1993 r., II UZP 5/93, OSNCP 1993 nr 11, poz. 194, czy też wyroki tego Sądu: z dnia 10 lutego 2009 r., II UK 189/08, OSNP 2010 nr 17-18, poz. 218 i z dnia 28 stycznia 2010 r., II UK 199/09, LEX nr 583811, a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2009 r., I UK 203/09, niepublikowane). Wracając do przedmiotu rozpoznawanej sprawy wypada natomiast zauważyć, że określony w art. 173 i nast. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych sposób ustalania kapitału początkowego wskazuje na to, iż kapitał początkowy można nazwać hipotetyczną emeryturą za okresy składkowe i nieskładkowe osób ubezpieczonych do dnia 31 grudnia 1998 r., gdyby od dnia 1 stycznia 1999 r. nabyły do niej uprawnienia (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r., II UK 294/03 (OSNP 2004 nr 22, poz. 391, a także uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 lutego 2008 r., SK 82/06, OTK-A 2008 nr 1, poz. 3). Kapitał ten jest bowiem obliczany dla każdego ubezpieczonego urodzonego po dniu 31 grudnia 1948 r. i przed dniem 1 stycznia 1969 r. opłacającego składkę na ubezpieczenie społeczne lub za którego składkę tę opłacał płatnik składek, stanowiąc rodzaj rozliczenia z systemem ubezpieczeń obowiązującym przed 1999 r. Kwota kapitału początkowego oraz kwota składek na ubezpieczenie społeczne wpłacona po dniu 31 grudnia 1998 r. będą stanowiły bazę obliczenia emerytury przysługującej w przyszłości osobom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r., spełniającym warunki do jej przyznania po 2006 r. Aby obliczyć kapitał początkowy, należy obliczyć hipotetyczną emeryturę, jaką ubezpieczony otrzymałby w dniu 1 stycznia 1999 r., i pomnożyć tę kwotę przez 209 miesięcy, to jest ustaloną przez główny Urząd Statystyczny na dzień 1 stycznia 1999 r. średnią długość dalszego trwania życia osób w wieku 62 lat (art. 173 ust. 2). Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy (art. 173 ust. 3). Przy ustalaniu okresów składkowych i nieskładkowych obowiązują zasady określone przy ustalaniu prawa do emerytury, co oznacza, że uwzględnieniu podlegają wyłącznie okresy (do dnia 31 grudnia 1998 r.) uznawane za składkowe i nieskładkowe w rozumieniu art. 6 i 7 ustawy o emeryturach i rentach. Analogicznie jak przy ustalaniu prawa do emerytury obowiązuje również ograniczenie zaliczania okresów nieskładkowych do wysokości

1/3 udowodnionych okresów składkowych. I tu okresy składkowe i nieskładkowe przyjmuje się przy tym oddzielnie z uwzględnieniem pełnych miesięcy (art. 173 ust. 1 i 2 w związku z art. 5 ust. 2 ustawy). Podstawę wymiaru kapitału początkowego oblicza się zaś według zasad obowiązujących przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury i renty (art. 173 ust. 3), czyli z 10 lat kalendarzowych wybranych z ostatniego 19-lecia, tj. z lat 1980 - 1998 albo z dowolnie wybranych 20 lata kalendarzowych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (art. 173 ust. 3). Tylko ubezpieczeni, którzy nie ukończyli 30 roku życia w dniu 31 grudnia 1998 r., mogą wnioskować o ustalenie podstawy wymiaru kapitału początkowego z okresu faktycznego podlegania ubezpieczeniu społecznemu (art. 173 ust. 3 w związku z art. 17 ust. 1), jednakże przy zachowaniu reguł określonych w art. 15 ust. 4 pkt 2 ustawy. To wszystko sprawia, iż kapitał początkowy, choć nie jest emeryturą, wykazuje wszakże istotne podobieństwo do tego świadczenia ze względu na sposób jego ustalania, a nadto bez wątpienia służyć ma do ustalenia emerytury, o której mowa w art. 24 i następnych ustawy o emeryturach i rentach, tzn. do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., co jednoznacznie wynika z art. 25 ust. 1 tej ustawy. Stanowi bowiem jeden z elementów obliczenia owej emerytury. Dodać wypada, że osoba, która jest stroną postępowania w sprawach o ustalenie kapitału początkowego, czy też o jego wysokość, bez wątpienia może być porównywana z ubezpieczonym ubiegającym się o prawo do świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego lub zaopatrzenia emerytalnego. Faktycznie występuje bowiem o ustalenie jednego ze składników swojej przyszłej emerytury. Zdaniem Sądu Najwyższego, przedstawione wyżej argumenty przemawiają zatem za przyjęciem, że sprawami o najbardziej zbliżonym rodzaju do sprawy o wysokość kapitału początkowego w rozumieniu § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, przy uwzględnieniu kryteriów zarówno podmiotowych, jak i przedmiotowych, są sprawy o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego wymienione w § 11 ust. 2 tego rozporządzenia. Pogląd ten nie pozostaje przy tym w jakiegokolwiek sprzeczności ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zawartym w postanowieniu z dnia 27 lutego 2007 r., II UZ 67/06 (OSNP 2008 nr 9-10, poz. 151), zgodnie z którym sprawa o wysokość kapitału początkowego jest sprawą o prawa majątkowe, w której wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi różnica pomiędzy wysokością kapitału po-

czątkowego ustaloną przy uwzględnieniu okresów, których włączenia do podstawy wyliczenia tego kapitału domaga się ubezpieczony, a wysokością kapitału początkowego ustaloną w decyzji organu rentowego, jeśli zważyć że powoływany wielokrotnie § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. określa jedną tylko stawkę minimalną dla spraw w nim wymienionych, bez względu na wartość przedmiotu sporu, czy też wartość przedmiotu zaskarżenia charakterystyczną dla tych spraw. W sprawach takich stawki minimalne określone w § 6 rozporządzenia nie znajdują natomiast zastosowania.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁶ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., a także na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 11 ust. 2 w związku z § 5, § 12 ust. 1 pkt 2 i § 12 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swego postanowienia.

=====